

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնատրուածներ...

Մարտէս 11.28

Պեղծութիւն, 2018թ.
N 11 (106)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հոյս Էրեւան 2009թ. Ժայռից

Քրիստոս ծնաւ եւ յայրնեցաւ,

մեզի չեզի մեծ արեարիս

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Վերջերս, 2018թ. № 11 (106)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Քրիստոս ծնաւ եւ յայտնեցաւ, մեզի ձեզի մեծ աւետիս.....1

Իզոր Ազանով

Ինչպիսի՞ն պետք է լինեն քրիստոնյա ծնողների և զավակների փոխհարաբերությունները.....2

Դավիդ Պետրոս

Ինքնակամություն.....8

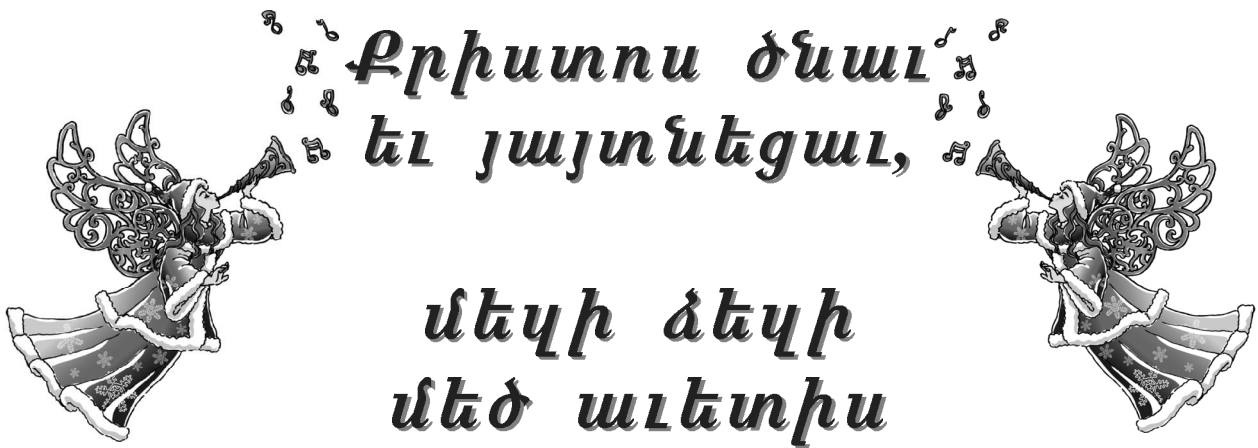
Հրաշալի հայելին.....10

Արժվիկ քույրիկի վկայությունը.....12

Կարինե քույրիկի վկայությունը.....13

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

Մերելի՛ ընթերցողներ, Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու եղբայրական խորհրդի ու ամբողջ սպասավոր եղբայրության անունից շնորհավորում ենք ձեր բոլորի Սուրբ Ծնունդը և Նոր Տարին: Աղոթենք, որ այս նոր տարում բոլորս էլ աճենք Քրիստոսի գիտության ճանաչողության ու Նրա սիրո մեջ, ունենանք միևնույն միտքը ու մեկ խորհրդի վրա հաստատվենք, մարմնավոր խորհուրդն ու մարմնավոր վարվելակերպը ամենևին տեղ չունենա մեր մեջ:

Մերելի՛ Աստծու ժողովուրդ, խոստովանում ենք, որ անցած՝ 2018թ. մեր ծառայության ընթացքում ունեցել ենք թերություններ, բացթողումներ և սխալներ, որի համար ներողություն ենք խնդրում: Ուզում ենք, որ դուք ավելի շատ աղոթք անեք մեզ համար, որպեսզի Աստված բացի խոսքի դուռը՝ Քրիստոսի խորհուրդը հայտնելու համար, որպեսզի մեր ծառայությունը գալիք նոր տարում լինի ավելի պտղաբեր և Տիրոջը հաճելի:

Մերելիներ, եկե՛ք ամենքս էլ նայենք անցած 2018թ.-ին և հիշենք մեր բացթողումներն ու սխալները, որպեսզի չկրկնենք դրանք այս նոր տարում: Եկե՛ք, ուրեմն, Աստծու ընտրյալ սուրբերի պես մեզ վրա հագնենք գութը, ողորմությունը, քաղցրությունը, խոնարհությունը, հեգությունը, համբերատարությունը՝ հանդուրժելով ու ներելով միմյանց (եթե մեկը մյուսի դեմ մի բան ունի), ինչպես Աստված Քրիստոսով ներեց մեզ (Կողոս.3:12):

Մերելի՛ Աստծու ժողովուրդ, ամեն մի օրը, որ մենք ապրում ենք այս երկրի վրա, Աստծու պարգևն է մեզ, ուրեմն եկե՛ք քայլենք զգուշությամբ ու ոչ թե անմիտների պես, հապա իմաստունների պես՝ ժամանակը ծախսու առնելով:

Աղոթք անենք մեր անապաշխար հարազատների, հարևանների, եկեղեցուց հեռացածների, մոլորվածների, կապված ու կոտրված սիրտ ունեցողների համար: Աղոթենք նաև մեր ազգի ու մեր իշխանավորների համար, որպեսզի Աստված նրանց իմաստություն տա՝ մեր երկիրը արդարությամբ

Ձեկբեմբեմ, 2018թ., Մ 11 (106)

կառավարելու համար: Ձգուշանանք մեր ճանապարհներին և ընտրենք նեղ դուռը, որ տանում է դեպի հավիտենություն: «Նոյնպես ալ Քրիստոս մէկ անգամ պատարագ մատուցուեցաւ շատերուն մեղքերը վերցնելու համար, բայց երկրորդ անգամին առանց մեղքի պիտի յայտնուի փրկութեան համար անոնց որոնք անոր կը սպասեն» (Եբր.9:28): «Ահա ես շուտով կու գամ, և իմ վարձքս

ինծի հետ է՝ ամէն մէկուն իր գործի համեմատ հատուցանելու: Ես եմ Ալֆա եւ Օմէղա, Առաջինը ու Վերջինը, Սկիզբը և Վախճանը: Երանելի են անոնք որ անոր պատուիրանքները կը կատարեն, որպէս զի իշխանութիւն ունենան կենաց ծառին վրայ, և դռներէն ներս քաղաքը մտնեն» (Հայտն. 22:12-15):

ԱՀՔ եղբայրական խորհուրդ

ԻՆՁՊԻՍԻՆ ՊԵՏՔ Է ԼԻՆԵՆ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ԵՎ ԶԱՎԱԿՆԵՐԻ ՓՈԽՀԱՐԱՔԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Ամեն մի աստվածավախ մարդ լավ հասկանում է, որ Աստվածաշնչի էջերից խոսում է Աստված: Երբ մարդը խոնարհում է իր ականջը՝ լսելու Աստծու Խոսքը, նա խոնարհվում է լսելու այն Խոսքը, որի հետևում կանգնած է Աստված: Ու երբ մարդը հնազանդվում է Աստծու Խոսքին, ձեռք է բերում իր կյանքի ճանապարհի ընկեր, օգնական և պահապան՝ Նրան, Ով տվել է իրեն այդ խոսքը: Նա, ով չի հնազանդվում Աստծու խոսքին, կարելի է ասել, որ Աստծու առաջ անում է հայտարարություն, թե՛ ինքը կարող է ապրել առանց Աստծու: Իրեն անհնազանդ մարդուն Աստված թողնում է: Եվ հակառակը՝ այն մարդը, որը հնազանդվում է Աստծու Խոսքին,

շնորհք է ստանում, ու Աստծու ձեռքը հովանի է լինում նրա վրա: Նա հատուկ պահպանություն ու օգնություն է ստանում Տիրոջից: Եվ ես ուզում եմ ըստ Աստծու Խոսքի ուշադրություն դարձնենք որդի կամ դուստր, զավակ լինելու կարգավիճակին: Եվ այդ կարգավիճակը վերաբերում է մույնիսկ երեսնամյա, քառասնամյա և ավելի տարեց մարդկանց. եթե մույնիսկ դուք ինքներդ ունեք երեխաներ, միևնույնն է, եթե ձեր ծնողները կենդանի են, ապա դուք նրանց երեխաներն եք, անկախ ձեր տարիքից:

Ի՞նչ է ասում Աստծու Խոսքը ծնողների և երեխաների փոխհարաբերությունների մասին: Մեզնից յուրաքանչյուրը թող լինի շատ ուշադիր և լսի Աստծու

Ձեկ գեղեցիկ, 2018թ., N 11 (106)

Խոսքն այնպես, ինչպես ժամանակին լսել է Աստծու մարդկանցից մեկը. «Խոսի՛ր, Տե՛ր, քանի որ Քո ծառան լսում է Քեզ»: Եփես. 6:2-ում գրված է. «Պատուէ՛ք ու հայրդ ու մայրդ (որ առաջին պատուիրանքն է խոստմունքով)»: Սուրբ Գիրքը երեխաներին սովորեցնում է պատվել իրենց ծնողներին: Պատվի՛ր, այսինքն՝ ցուցաբերի՛ր նրանց նկատմամբ արժանի վերաբերմունք և հարգանք: Եվ ի՞նչ խոստում է տվել Աստված այդ պատվիրանքը կատարողներին: Մենք այն կարդում ենք Եփ.6:3-ում. «Որպէս զի քեզի աղեկ ըլլայ, ու երկար կեանք ունենաս երկրի վրայ»:

Սիրելիներ, Աստվածաշնչում գրված ամեն մի խոստման ետևում կանգնած է Ինքը՝ Աստված, և Նա ի գորու է այդ խոստումն իրականացնելու: Աստված չունի ոչ մի ունայն խոստում և ոչ մի ունայն հայտարարություն: Աստված ասում է, որ եթե դու պատվես քո ծնողներին, ապա քեզ համար լավ կլինի: Այլ խոսքերով՝ Աստված ասում է, որ Ինքն Իր ամուր ձեռքով քո կյանքում կանի շատ բարիքներ և օրհնություններ, որ դու երկար կյանք ունենաս երկրի վրա: Աստված ասում է, որ ծնողների հանդեպ ունեցած վերաբերմունքով է որոշվում, թե ինչ կտա՝ բազում օրհնություններ ու բարիք, և քեզ հատկացված կյանքը երկրի վրա կլինի երկար, կամ էլ քո կյանքը, որը դու մտածում ես, թե երկար կլինի, կդարձնի կարճ: Ի՞նչ է անում այն

մարդը, որն իր ծնողներին չի պատվում: Այդ մարդն անում է հետևյալ հայտարարությունը. «Խնդրում եմ, Աստվա՛ծ, ինձ այս կյանքում շատ բարիք պետք չէ, և խնդրում եմ կարճացրո՛ւ իմ կյանքը»: Մեզնից ոչ մեկն այսպիսի խնդրանքով Աստծուն չի դիմում, բայց հենց այս է նշանակում այն վարմունքը և այսպիսին է այն մարդը, որն իր ծնողների հետ հարաբերությունները ճիշտ չի կառուցում: Այն մարդը, որն իր ծնողների հետ ճիշտ չի վերաբերվում, չի պատվում նրանց, ինքն իրեն զրկում է բարիքից և իր սեփական ձեռքերով իր կյանքը կարճացնում է: Եվ, սիրելիներ, պարզվում է, որ ոչ թե ինչ-որ մեկն է իմ կյանքը կարճացնում ու զրկում բարիքներից, այլ ես ինքս եմ դա անում՝ ծնողներիս հանդեպ ունեցած ոչ ճիշտ վերաբերմունքով:

Աստծու Խոսքի լույսի մեջ տեսնենք, թե Աստված ինչո՞ւ է մեզ ծնողներ տվել և ի՞նչ նպատակ է հետապնդել: Կարդում ենք Սաղմոս 127:3-րդ խոսքը. «Ահա տղաքը Տերոջը ժառանգությունն են, ու որովայնի պտուղը Անոր պարգևն է»: Այժմ ես հարցնում եմ. երբ Աստված քեզ որպես նորածին նվիրեց ծնողներիդ և դրեց քո մայրիկի և հայրիկի ձեռքերի մեջ, գիտե՞ս, թե Նա ի՞նչ արեց դրանով: Աստված դրանում դրեց մի գեղեցիկ նպատակ. «Ես պարգևատրում եմ այս մարդկանց աղջիկ զավակով, Ես պարգևատրում եմ այս ընտանիքին այս որդիով»: Չէ՞

Ձեկբեմբեթ, 2018թ., №11 (106)

որ որովայնի պտուղը Աստծու կողմից պարգև է, և Աստված երեխաներով պարգևատրում է ծնողներին: Այժմ, եթե դու գտնվում ես դատեր կամ որդու կարգավիճակում, դու քո ծնողների երեխան ես, քո ծնողներն ի՞նչ պետք է ստանան քեզնից: Նրանք պետք է քո ամբողջ կյանքի ընթացքում ընդունեն և հասկանան, որ դու իրենց համար մի մեծ պարգև ես:

Սիրելիներ, պարգևը այն է, ինչի մասին մարդիկ միշտ ուրախությամբ են խոսում: Եթե աշակերտին դպրոցն ավարտելիս պարգևատրում են լավ սովորելու համար, ապա շատ քչերն են իրենց գովասանագիրը թաքցնում, ընդհակառակը, աշակերտն այն ի ցույց բոլորի բռնում է ձեռքում, և նույնիսկ տրանսպորտի մեջ այդ թղթի կտորը չի դնում պայուսակի մեջ, այլ պահում է իր ձեռքում, որպեսզի բոլորին ցույց տա, որը ինքը պարգևատրված է: Եվ մենք էլ, եթե գտնվում ենք դատեր կամ որդու կարգավիճակում, պետք է հստակ հասկանաք, որ Աստված մեզանով պարգևատրել է մեր ծնողներին: Այսինքն՝ Աստված մեզ նվիրել է մեր ծնողներին: Իսկ այժմ ես ուզում եմ տալ երկրորդ հարցը. ասացե՛ք, խնդրեմ, իսկ դուք ապրո՞ւմ եք այնպես, որպես թե հանդիսանում եք ձեր ծնողների պարգևը: Չէ՞ որ գաղտնիք չէ, որ Աստված դրել է նպատակ, որ այդ աղջկանով կամ այդ տղայով պարգևատրի այդ ընտանիքին, բայց դուստրն ու որդին կարող

են այնպես ապրել, որ հայրն ու մայրը ասեն. «Աստված իմ, ինչի՞ համար Դու մեզ այս երեխայով պատժեցիր»: Այսինքն՝ հնարավոր է, որ ծնողները, ելնելով իրենց երեխաների արարքներից, ոչ մի պարգև էլ նրանցում չտեսնեն: Եվ եթե թեկուզ մի կաթիլ արցունք է ընկել ծնողի աչքից իր երեխայի բարձր կամ կոպիտ խոսքի պատճառով, քո հայրը կամ մայրը քո կոպտության, անշնորհք պահվածքի ու անհարգալից վերաբերմունքի պատճառով մի անբուն գիշեր է անցկացրել, ապա ինչպես որ դու ես վերաբերվում քո ծնողներին, այնպես էլ դու կստանաս կա՛մ բազմաթիվ բարիքներ և օրհնություններով լեցուն երկար կյանք, կա՛մ էլ կզրկվես Աստծու օրհնություններից, և քո կյանքը կկրճատվի: Այո՛, սիրելիներ, Աստված երկիր մոլորակի վրա դրել է բազմաթիվ ֆիզիկական օրենքներ, և շատ ֆիզիկական օրենքներից զատ, Նա դրել է ևս մի շատ կարևոր օրենք, և այդ օրենքը հարյուր տոկոսանոց ճշմարտություն է նաև հոգևոր աշխարհի համար:

Այժմ, սիրելի՛ որդիներ և դուստրեր, տվե՛ք ձեզ հետևյալ հարցը. արդյոք դուք պարգև՞ եք ձեր հոր ու մոր համար, արդյոք դուք մխիթարություն՞ եք ձեր ծնողների համար: Հիմա այն փաստից, որ դուք կաք, ձեր ծնողները ուղակի վայել՞ք են ապրում, թե՞ նրանք ծանր ցավից հառաչում են և այլևս չգիտեն, թե էլ ինչ անեն, որ դուք գոնե

մի փոքր ավելի լավ վերաբերվեք նրանց: Եթե դուք տեսնում եք, որ ձեր ծնողների մազերը սկսել են սպիտակել, կամ ձեր մայրիկի դեմքին հայտնվել են կնճիռներ, ի՞նչ եք կարծում, արդյո՞ք այդ ամենում չկա ձեր ներդրումը:

Սիրելիներ՛, մենք այնպես պետք է ապրենք, որ մեր ծնողների համար իրապես լինենք պարզև, այլ ոչ թե ծանր բեռ ու անքուն գիշերների պատճառ: Ի՞նչ եք կարծում, սիրելի՛ զավակներ, արդյոք այդ ամենը տեսնո՞ւմ է Աստված: Սիրելիներ՛, եթե դուք ձեր ծնողների գլխին տեսնում եք ժամանակից շուտ սպիտակած մազեր, ապա տվե՛ք ձեզ հետևյալ հարցը, միգուցե դուք ձեր ինչ-որ մի արարքով դարձել եք դրա պատճառ՞ը, կամ գուցե ինչ-որ մի դառը խո՞սք եք ասել նրան:

Ինը տարեկան մի աղջնակ մոտենում է ափսեները լվացող մորը, նայում է նրա գլխին և հանկարծ նկատում է մի քանի սպիտակ մազեր: Այդ իննամյա աղջնակը դիմում է մորը հետևյալ խոսքերով. «Մայրի՛կ, իսկ ինչի՞ց է, որ քո գլխի մազերը սպիտակել են»: Մայրը, տեսնելով, որ շատ հարմար պահ է երեխային խրատելու համար, թողնում է իր ձեռքի գործը և դիմում է աղջկան. «Սիրելի՛ս, ամեն անգամ, երբ ես քեզ ինչ-որ բան եմ ասում, և դու ինձ չես լսում, դու դրանով ինձ վշտացնում ես, և այդ պատճառով ամեն այդպիսի դեպքից հետո իմ գլխի մի մազը սպիտակում է: Իմ գլխի սպիտակ մազերի

քանակը տեսնելով՝ կարող ես տեսնել, թե քանի անգամ դու ինձ չես լսել»: Աղջիկը մի փոքր մտածելուց հետո ասում է. «Ահա՛ թե ինչու է տատիկի ողջ գլուխը ծածկված սպիտակ մազերով»: Աղջիկը փորձում էր ասել, որ մոր գլխի սպիտակ մազերի քանակից դատելով՝ իր անհնազանդությունը բավականին մեղմ է:

Աստված ծնողներին պարզևատրում է երեխաներով, այլ ոչ թե պատժում, բայց երեխաները կարող են այնպես ապրել, որ այդ պարզևի կարգավիճակը չարդարացնեն:

Այժմ եկե՛ք նայենք Աստվածաշնչից երեք հերոսների կյանքը և տեսնենք, թե ի՞նչ կերպերով է արտահայտվում ծնողին պատվելը, և թե ի՞նչ պետք է ես անեմ, որպեսզի դա համարվի ծնողին պատվել: ԱԹագ. 16:1-ում Տերը Սամուելին ասում է. «Մինչև ե՞րբ Սավուդի համար սուգ կ'ընես. որովհետև Ես զանիկա մերժեցի, որպեսզի Իսրայելի վրայ չթագավորե: Եղջիւրդ իուղով լեցուր. ու եկուր քեզ Բեթլեհեմացի Յեսսեին որկենմ. քանզի անոր որդիներէն մէկը Ինձի թագաւորը ընտրեցի»: Ուզում եմ ուշադրություն

Ձեկբեմբեթ, 2018թ., № 11 (106)

դարձնենք վերջին խոսքին՝ Ես ընտրեցի Ինձ թագավոր: Մենք տեսնում ենք, որ Աստված Սամուելին հստակ ուղարկում է մի երկիր, մի տեղ և մի ընտանիք: Ա Թագ. 16:13-ում կարդում ենք, որ երբ Սամուելը յուրով օծեց Դավիթին, այդ օրից հետո Տիրոջ Հոգին Դավիթի վրա եկավ: Այժմ տեսնենք, թե ինչ է ասում Ա Թագ. 17:12 խոսքը. «Դավիթ Եփրաթացի, այսինքն Յուդայի Բեթլեհեմացի, Յեսսե անունով մարդու մը որդին էր: Անիկա ուր որդի ուներ, ու անիկա Սաուլի օրերը մարդոց մէջ ծեր մարդ մը կը սեպուէր»: Այս խոսքում մենք տեսնում ենք Դավիթի հոր տարիքը: Այժմ կարդում են 15 խոսքը. «Բայց Դավիթ Սաուլի քովէն ելլելով Բեթլեհեմ դարձեր էր, որպէս զի իր հօրը ոչխարները արածէ»: Ես ուզում եմ ուշադրություն դարձնենք, որ սա 17-րդ գլուխն էր, իսկ 16-ում Աստված ուղարկում է, որպէսզի Իր ընտրյալին յուրով օծեն թագավոր լինելու համար: Սամուելը օծեց Դավիթին, և նա արդեն իր հոր տուն էր վերադառնում որպէս օծյալ թագավոր:

Աստվածաշունչը նկարագրում է Դավիթի հորը որպէս մի ծեր մարդու: Եվ ուշադրություն դարձնենք, թե ինչու Դավիթը, արդեն որպէս օծյալ թագավոր, Սաուլի մոտից վերադարձավ իր հոր տուն, որպէսզի արածեցնի հոր տան ոչխարները: Եկե՛ք այս ամենը մի փոքր ավելի մանրամասն հասկանալ: Եկե՛ք պատկերացնենք, որ այն երկրում, որտեղ մենք ապրում ենք, հայտարարված են նախագահական

ընտրություններ: Եվ, այդ պայքարում մասնակցում է մի մարդ, որի անունը Դավիթ է, իսկ նրա հայրը ապրում է գյուղում և ունի բազմաթիվ ոչխարներ: Եվ այդ հայրը բավականին ծեր է: Դավիթը այդ պայքարում հաղթում է՝ հավաքելով ամենաշատ ձայները, նա դառնում է մեր երկրի հաջորդ նախագահը: Բայց մինչ այն, երբ հայտնի կդառնան ընտրության արդյունքները և մինչ այն, երբ նա կընդունի իր պաշտոնը, մեր ընտրած նախագահը որոշում է այցելել իր հորը: Իսկ ո՞վ էր նրա հայրը. նա մի շատ ծեր գյուղացի էր, որն ուներ բազմաթիվ ոչխարներ: Եվ մեր նախագահը այցելում է իր ծեր հորը, բացում է տան դուռը, ժպտում է իր ծեր հորը: Հայրը տեսնում է լայն ժպիտով տուն մտնող իր զավակին և բացականչում է. «Որդի՛ս, ի՞նչ լավ է, որ դու եկար ինձ այցելության: Չե՞ որ ես ոչ ոքի չէի կարող ուղարկել ոչխարներն արածեցնելու»: Եթե այդ մարդը լիներ մեր ժամանակակիցը, դուք կարող եք պատկերացնել, թե ինչ կասեր նա իր հորը: Նա երևի կգարմանար և կնախատեր հորը, որ նա լուրեր չի լսում և տեղյակ չէ, որ իր առջև կանգնած է նորընտիր նախագահը, ի՞նչ ոչխարներ արածեցնելու մասին է խոսքը: Բայց Աստվածաշունչն ասում է, որ երբ Դավիթը վերադարձավ տուն՝ իր ծեր հոր մոտ, որպէսզի արածեցնի հոր տան ոչխարները, նա արդեն օծված թագավոր էր: Եվ սա իրականություն է: Դավիթ թագավորն իր ծեր, գյուղացի հորը տես-

նում էր առավել, քան իր կարգավիճակը: Եվ եթե իմ հայրը ինձ՝ թագավորիս, ասաց գնա և արածեցրու ոչխարները, ապա ես իրավունք չունեմ նրան ասելու ոչ, որովհետև ես ուզում եմ նրան պատվի արժանացնել:

Սիրելիներ, պարզ է, որ մենք մեր ծնողներին կարող ենք պատվել նրանց հնազանդվելով: Այժմ, երիտասարդներ, պատկերացնենք, որ դուք ունեք մեկ կամ երկու բարձրագույն կրթություն ու ձեր շրջապատում որոշակի լուրջ դիրք: Դուք այդ ժամանակ այցելում եք ձեր ծերացած ծնողներին, նրանք ուրախությամբ դիմավորում են ձեզ և խնդրում, որ դուք աղբի տոպրակը տանեք և գցեք աղբամանը: Դուք մի փոքր զայրացած նայում եք աղբով տոպրակին և ասում եք. «Մայրի՛կ, ես արդեն երկու տարի է ձեռք չեմ տվել ոչ մի կեղտոտ իրի, իմ ամբողջ աշխատանքն իմ աշխատասենյակն է, որը մշտապես փայլում է մաքրությունից, ի՞նչ աղբով լի տոպրակի մասին է խոսքը»: Հենց այս մասին է խոսքը, սիրելի՛ս, որ ինչքան էլ դու լինես բարձր կարգավիճակում, եթե դու քո ծնողների զավակն ես, ուրեմն քո հայրն ու մայրն ավելի բարձր են, քան դու: Եթե նույնիսկ դու նախագահ ես, միևնույնն է, նրանք ավելին են, քան դու: Եվ Աստված քեզ հետևելով՝ ասում է. «Պատվի՛ր քո հորն ու մորը», և տարբերություն չկա, թե ձեզանից ով ավելի բարձր կարգավիճակում է գտնվում: Ամբողջ հարցն այն է, թե դու

ինչպես ես վերաբերվում այն մարդկանց, ովքեր քո ծնողներն են: Դուք կարող եք նայել Դավիթին. նրա կյանքը հեշտ չէր, բայց եթե ուշադրություն դարձնեք, անկախ ամեն ինչից՝ նրա կյանքը լեցուն էր բարիքներով: Եվ դուք կարող եք հարց տալ՝ իսկ ինչո՞ւմն է գաղտնիքը: Շատերն այսօր փնտրում են երկարակեցության գաղտնիքը և մտածում են, թե ի՞նչ անեն, որ երկար ապրեն: Ես ձեզ ուզում եմ տալ մի շատ հասարակ խորհուրդ. պատվի՛ր քո հորն ու մորը, և դու կունենաս բարիքներով լի կյանք, և այդ բարիքներով լի կյանքը կլինի երկար: Եվ սա ասել է ոչ թե բժիշկը, ոչ թե ինչ-որ ճանաչված գիտնական, սա ասել է Նա, ով ստեղծել է երկինքն ու երկիրը և նրանում գտնվող ամեն բան, սա ասել է մեր Տերն ու մեր Աստվածը, և ես հավատացնում եմ ձեզ, Նա հետևում է մեր ծնողների նկատմամբ ունեցած մեր վերաբերմունքին, և ըստ դրա էլ որոշում է՝ մեզ օրհնե՞լ ու լցնե՞լ բարիքներով, թե՞ ոչ, կամ՝ մեր կյանքի օրերը ավելացնե՞լ, թե՞ ոչ:

Ծնողների հանդեպ վերաբերմունքի հիանալի օրինակ է Դավիթը, որ լինելով օծյալ թագավոր՝ հնազանդվեց ծեր հորը, գնաց արածեցնելու նրա ոչխարները: Հնազանդությունը ամենապարզ միջոցն է, որով մենք կարող ենք պատվել մեր ծնողներին:

**Շարունակելի
Իզոր Ազանով, Բելառուս**

Ձեկբե՛մբե՛ր, 2018թ., № 11 (106)

ԻՆՔՆԱԿԱՄՈՒԹՅՈՒՆ

«Այն արեւն Տէրոջմէ վախճողները Իրարու հետ խօսեցան, և Տէրը մտիկ ըրաւ ու լսեց. Եւ իր առջև յիշարակի գիրք գրուեցաւ Տէրոջմէ վախճողներուն յամար»

Մադաքիա 3:16

Ամենաարժեքավորը, որը մենք կարող ենք տալ Աստծուն՝ մեր սիրտն է ու մեր կամքը: Շատ մարդիկ կլինեն, ովքեր կասեն. «Ես իմ բոլոր ուժերը Տիրոջն եմ տվել, սակայն մի բան ինձ տրտմեցնում է, դա այն է, որ կամքս չեմ տվել Հիսուսին»: Այլ զոհ Աստված մեզանից չի կարող ընդունել, բանի դեռ մենք Նրան չենք հանձնել մեր կամքը (Եբր. 10:6-10): Աստված այլ զոհի չի հաճեցնում, եթե ոչ մեր սրտին ու կամքին: Դամասկոսի դարպասների մոտ, առաջին հարցը, որ տվեց Պողոս առաքյալը Հիսուսին, հետևյալն էր. «Տե՛ր, ի՞նչ կուզես, որ անեմ»:

Ճշմարտապես ապաշխարած մարդը նախ և առաջ հրաժարվում է իր կամքից: Սակայն եթե անկեղծ նայենք մեր կյանքին, ապա կտեսնենք, թե ինչքան է գերակայում մարդկայինը մեր որոշումներում, ընտրություններում և նույնիսկ աղոթքներում: Եկե՛ք խոնարհվենք, բարեկամներս, և թող Տերն ուղղի մեր սրտերը դեպի Աստծու սերն ու Քրիստոսի համբերությունը:

Պողոս առաքյալը կոչ է անում. «Արդ կ'աղաչեմ ձեզի, եղբայրներ, Աստուծոյ ողորմութիւնովը, որ ձեր

մարմինները ընծայէք կենդանի զոհ մը՝ սուրբ, Աստուծոյ հաճելի, որ է ձեր բանաւոր պաշտօնը: Եւ մի՛ կերպարանիք այս աշխարհին կերպարանքովը, հապա ձեր մտքին նորոգութիւնովը նորոգուեցէք, որպէս զի քննէք թէ ի՞նչ է Աստուծոյ կամքը, որ բարի ու հաճելի և կատարեալ է» (Հռ. 12:1-2):

Աստծու կամքը մեր սրբացումն է. այդ բանին պետք է նախանձավոր լինել և մշտապես զբաղվել այդ ուղղությամբ:

Ուշադրություն դարձնենք «Հայր մեր» աղոթքի խոսքերին. «Թող Քո կամքը լինի ինչպես երկնքում, այնպես էլ երկրի վրա»: Հակոբոս առաքյալը գրել է ոչ թե «Եթե աստված թույլ տա», այլ՝ «եթե Աստծուն հաճելի կլինի»: Այս երկու արտահայտությունների տարբերությունը հետևյալն է. արդյոք մենք մեզ ստիպելով ենք կատարում Աստծու կամքը, թե՞ ուրախությամբ՝ իմանալով, որ դրա կատարումը մեզ բերելու է օրհնություն:

Աստծու Գառը մեզ սովորեցնում է, որ մենք ունենք մեր սեփական կամքը, և դա նրա համար է, որ մենք բարեհաճությամբ, գիտակցաբար այն հնազանդեցնենք Աստծուն:

Գեթսեմանին Հիսուսի կյանքի «ամենացածր» և միևնույն ժամանակ ամենաբարձր վիճակն էր: Հիսուսն ասում էր. «Հայր, թող Քո կամքը լինի...»: Հիսուսն իր առջև եղած ուրախության համար խաչը հանձն առավ, ամոթն արհամարհեց (Եբր. 12:2), քանի որ այդպես էր Հոր կամքը: Նա երբեք Հայր Աստծու կամքից դուրս այլ բան չի ցանկացել: Դա Նրա լուծն էր: Միայն այդպիսի լիակատար հնազանդության մեջ էր Նա կատարյալ հանգիստ գտնում: Հիսուսը մեզ էլ է առաջարկում Իր հանգիստը՝ վերցնել Իր լուծը:

Ինչ-որ մեկի մոտ կարդացել եմ. «Ես հանգստանում եմ երեք բարձերի վրա՝ Աստծու անսահման սիրո, Աստծու գերիմաստության և Աստծու ողորմածության»:

Բարեկամ, եթե ուզում ես հանգստություն, քո կամքը հնազանդեցրու Նրան: Առանց այս հնազանդության քեզ չի կարող օգնել և ոչ մեկը: Եզիպտոսից դուրս եկած Իսրայելը դրսևորեց իր կամքը, դրա համար էլ ավետյաց երկիրը չմտավ. «Որոնցմե՞ զգուեցաւ այն քառասուն տարին. չէ՞

որ մեղանշողներէն, որոնց ոսկորները անապատին մէջ ինկան: Եւ որո՞նց համար երդում ըրաւ իր հանգիստը չմտնել, եթե ոչ՝ անհաւատներուն համար» (Եբր. 3:17-18): Երբ մենք չենք հնազանդվում Աստծու կամքին, մենք ընկնում ենք անհանգստության ու սգի մեջ և զատվում ենք Աստծուց: Ինքնակամությունը ոչ թե ինչ-որ չնչին անմեղ բան է, այլ մի դաժան բռնակալ է: Այն բերում է գայթակղության, խաթարում է այն խաղաղությունը, որը տիրում է սրտում, ընտանիքում և եկեղեցում: Ի՞նչ ծանր է ապրել, երբ կորցրել ես Աստծու խաղաղությունը, որը «վեր է ամեն մտքից»: Ինքնական մարդն ընկնում է կենդանի Աստծու ձեռքը, նա արդեն հեռու չէ անկումից: Ինչքան քրիստոնյաներ կան, որ ինքնակամության պատճառով իրենց ենթարկում են փորձությունների և դաժան տանջանքների:

Թե ինչպես է Աստված տեսնում ինքնական մարդուն, շատ կոնկրետ ներկայացնում է Սամուել մարգարեն Թագավորաց առաջին գրքում. «Զանգի ապստամբութիւնը կախարդութեան մեղքին պէս, ու կամակորութիւնը կռապաշտութեան պէս է» (Ա Թագ. 15:23): Սավուղն իր կամքը շփոթել էր Աստծու կամքի հետ, երբ ասում էր, որ ինքն Աստծու կամքն է կատարել: Այդ պատճառով Աստված մերժեց Սավուղին ու նրանից առավ թագավորությունը: Այո՛, սարսափելի բան է կենդանի Աստծու ձեռքն ընկնելը: Սավուղը զրկվեց հանգստությունից ու խաղաղությունից, Աստ-

Ձեկբեմբեթ, 2018թ., № 11 (106)

ված վերցրեց նրանից Սուրբ Հոգին:

Աստծու առաջ ոչ մի մարմին չի կարող արդարանալ: Աստծու կամքը կատարելով՝ մենք ձեռք ենք բերում Նրա խաղաղությունը, որը վեր է ամեն մտքից, որը մեզ և մեր մտքերը Քրիստոս Հիսուսի մեջ է պահում: Այդպիսի խաղաղությունը չեն կարող խաթարել ո՛չ վիրավորանքները, ո՛չ զրկանքները: Սաղմոսերգուն 4-րդ

սաղմոսի 8-րդ խոսքում ասում է. «Խաղաղութեամբ պիտի պառկին ու քնանան, Վասն զի դուրս միայն, ո՛վ Տէր, զիս ապահովութեամբ կը բնակեցնես»:

Գոհություն Աստծուն մեր կյանքերում Իր խաղաղության և Իր կամքի համար: Այս ամենի համար թող Աստծուն հնազանդվելը դառնա մեր կյանքում մի մեծ, սուրբ, բարեհաճ ու երանելի բան:

Դավիդ Պեպերս

ՀՐԱՇԱՆԻ ՀԱՅԵԼԻՆ

«Վասն զի եթէ մէկը միայն լսող ըլլայ, անիկա նման է մարդու մը՝ որ հայելիի մէջ աչքերը տնկած իր քնական երեսը կը դիտէ. վասն զի դիտելով տեսաւ ինքզինք ու անցաւ գնաց, և շուր մը մոռացաւ թէ ի՞նչպիսի մէկն էր» (Հակ. 1: 23-24):

Ինձ այս մասին պատմել է իմ հոգևոր եղբայրներից մեկը: Եկեղեցում մի եղբայր է եղել, որը կարդացել է Աստվածաշունչը միայն մի նպատակով՝ կնոջ թերությունները բացահայտելու: Այս անճամպորությունն իր գործողություններով կարծես թույլ էր տվել անօրենին մի փոքր թեքել Տիրոջ Խոսքի հայելին, և արդյունքում, երբ նա կարդում էր Աստվածաշունչը, տեսնում էր ոչ թե իրեն, այլ իր կնոջը:

Ժամանակ առ ժամանակ նա կարդում էր Աստծու Խոսքից հանդիմանական հատվածներ և հաղթական ցնծությամբ դիմում կնոջը. «Լսի՛ր, սա հենց քեզ համար է գրված, իսկ ա՛յ,

այստեղ նույնպես քո մասին է»:

Համաձայն եղբոր վկայության՝ այդ անճամպորությունն այժմ կատարյալ «հոգևոր փլատակ է»: Նա հավատքի կյանքում նավաբեկության է ենթարկվել, որովհետև Աստվածաշունչի հայելու մեջ չի ցանկացել տեսնել իր թերություններն ու վերջիվերջո բոլորովին կորցրել է հոգևոր կողմնորոշումը:

Սովորաբար, երբ մարդը մոտենում է հայելուն, նպատակ է ունենում տեսնել իր արտաքինն ու շտկել թերությունները: Փառք Տիրոջը, որ մեզ տվել է Աստծու Խոսքի հայելին, որի միջոցով մենք կարող ենք տեսնել մեր հոգևոր վիճակը, մեզ կարգի բերել ու

պատրաստվել Աստծու հետ հավիտենության մեջ ապրելուն:

Յավոք սրտի, շատերը դեռ չեն մոտեցել այդ հոգևոր հայելուն, որ պեսզի պարզ տեսնեն Աստծու առաջ իրենց հոգևոր վիճակները:

Քիչ չեն նաև նրանք, ովքեր վերոհիշյալ եղբոր նման խոսքեր են հավաքում ուրիշների և երբեմն էլ՝ Աստծու դեմ: Այդպիսի հավատացյալները լացակումած հարցնում են, թե ինչո՞ւ է Աստված թույլ տալիս այդքան պատերազմներ, որոնցում զոհ են դառնում անմեղ երեխաներ ու կանայք, կամ՝ ինչո՞ւ Աստված չարի ու բարու գիտության ծառը տնկեց Եդեմի կենտրոնում՝ գիտենալով հանդերձ, որ այն մարդկությանը կտանի կործանման, իսկ ինչո՞ւ Հիսուսն Իր աշակերտների թվում ընտրեց Հուդային և այլն:

Աստված ցանկանում է, որ մենք ձգտենք դեպի Իրեն և Իր խոսքերը պահենք մեր մտքերի ու սրտերի մեջ: «Եվ որովհետև չուզեցին զԱստուած իրենց գիտութեանը մեջ պահել, Աստուած ալ զանոնք անարգ խորհուրդներու մատնեց անվայել բաներ ընելու» (Հռ.1: 28): Բ Օրինաց 29:29-ում գրված է. «Ծածուկ բաները Տէրոջ՝ մեր Աստուծոյն կը պատկանին, բայց յայտնուած բաները մեզի ու մեր որդիներուն տրուած են յալիտեան, որպէսզի այս Օրէնքին բոլոր խօսքերը գործադրենք»: Երբ այս և նման այլ խոսքեր լինեն մեր մտքերում, այդպիսի հարցեր չեն առաջանա մեզ մոտ:

Աստված տեսնում է, թե մարդն ինչ

նպատակով է մոտենում Աստծու խոսքի հայելուն, և Իրեն փնտրողներին Նա վարձահատույց է լինում. «Եթէ մէկը կ'ուզէ անոր կամքը ընել, պիտի գիտենայ այս վարդապետութեան համար թէ արդեօք Աստուծմէ՞ք է՝ թէ ես ինքիրմէս կը խօսիմ» (Հովհ.7:17):

Աստծու խոսքն ուղղված է համայն մարդկությանն ընդհանրապես և յուրաքանչյուրիս առանձին-առանձին: Աստված ի սկզբանե հոգացել է այն մասին, որ յուրաքանչյուր ոք, ով ծնվում է այս երկրի վրա, կարողանա ճշմարտությունն իմանալ թե՛ ինքն իր մասին, թե՛ Աստծու մասին ու թե՛ ինչպես կարող է փրկվել գալիք բարկությունից:

Մենք շատ ենք սիրում նամակներ ստանալ. անհամբերությամբ բացում ենք ծրարը, որպեսզի մի վայրկյան շուտ իմանանք, թե ինչ են գրել մեզ: Սակայն կա մի շատ կարևոր նամակ՝ անսահման կարևոր տեղեկությունով. դա Աստվածաշունչն է, Աստծու նամակը՝ ուղղված մարդկությանը: Չարմանալի է, որ շատերն այդ Նամակը պահում են իրենց տներում, փոշին են սրբում, թույլ չեն տալիս ձեռք տալ, այլ կերպ ասած՝ չեն բացում այդ Նամակը: Ուրիշները կարող են անտարբեր թերթել այդ թանկագին գրությունն ու նորից դնել տեղը: Վերջերս իմ նախկին ընկերուհիներից մեկը, որ լուրջ հիվանդացել էր, ցանկություն էր հայտնել ծանոթանալ այդ Գրության բովանդակությանը, սակայն վատ տեսողության պատճառով կարդալ չէր

Ձեկբեմբեմբ, 2018թ., ԾՆ 11 (106)

կարողացել: Ես նրան նվիրեցի Ավետարանի ձայնագրությունը, որպեսզի գոնե կարողանա լսել: Երբ մի քանի օր հետո այցելեցի նրան, նա տխուր ու մտահոգ ասաց. «Պարզվում է՝ մեր բնությունը սարսափելի փչացած է, իսկ ես չգիտեի...»:

Ես ուրախացա այդ խոսքերից, որովհետև գլխի ընկա, որ հիվանդն այդ հայելու մեջ արդեն տեսել է ինչ-որ բան: Եվ հիմա աղոթում եմ, որ նա այդ հայելուց չհեռանա, մինչև որ Հիսուսին ընդունի որպես իր անձնական Տեր ու Փրկիչ:

Կգա ժամանակը, և բոլորը կկանգնեն Նրա սրբության առաջ: Քրիստոսով չսրբված մարդիկ կվախենան՝ տեսնելով իրենց պիղծ վիճակները, որ այլևս հնարավոր չէ շտկել: Նրանց վերջը կրակե լիճն է՝ երկրորդ մահը... Սակայն նրանց համար, ովքեր դեռ երկրի վրա ապրում են, կա Աստծու Խոսքի հայելուն մոտենալու հնարավորություն՝ ընդունելու այն, ինչ Աստված ուզում է ցույց տալ, և դրանով հանդերձ հնարավորություն է ստեղծում մաքրվելու, սրբվելու և փրկություն ունենալու համար:

ԱՐԾՎԻԿ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Եւ տեսա քո ազգական Եղիսաբեթը. նա ևս յդի է իր ծերութեան մէջ,....որովհետեւ Աստուծոյ համար անկարելի բան չկայ»:
Ղուկաս 1:6-37

Ձեկ գրեմի բերք, 2018թ., N 11 (106)

Աստծուն հավատացել եմ այն ժամանակ երբ դեռ ապրում էի Դիլիջանում: Այժմ ապրում եմ Կրասնոդարի երկրամասում: Ունեմ երեք երեխա: Ամուսնությանս առաջին օրվանից շատ մեծ փորձություններով եմ անցել: 2014 թվականին ես ունեցա սուր գլխացավեր: Հետազոտվելուց հետո պարզվեց, որ գլխումս կան 21 կիստաներ, և ինձ խստիվ արգելվեց որդեմնությունը: 2018թ. գարնանն իմացա, որ բալիկի եմ սպասում: Զիմանալով հղիությանս մասին՝ բուժ-

ման նպատակով օգտագործել էի բարձր դեղաչափեր: Երբ բժիշկներն իմացան այդ մասին, ինձ ստիպեցին հեռացնել երեխային՝ հավատացնելով, որ երեխան ծնվելու է արատով, իսկ իմ կյանքին էլ վտանգ է սպառնում:

Հավատքս այնքան թուլացավ, որ ես որոշեցի որդեսպան դառնալ: Այդ ժամանակ ես գտնվում էի Դիլիջանում: Գնացի հիվանդանոց՝ այդ գործին ընթացք տալու համար:

Մինչ կապտրաստվեի այդ գործողությանը, բաց աչքերով տեսիլք տես-

սա. ես մահացած պառկած էի սեղանի վրա:

Վախը պատեց ինձ, և ահաբեկված դուրս եկա այդ սենյակից: Նույն գիշերը Կրասնոդարում ինձ համար տեսիլք է եղել. ես մահացած պառկած եմ եղել սենյակում, և բժիշկն ուզել է հեռացնել մահացած երեխային: Հենց այդ պահին բժշկի և երեխայի արանքում հայտնվել է Տիրոջ խոցված ձեռքը, և խոցված ձեռքից լույս է ընկել երեխայի վրա: Լսվել է մի ձայն. «Այս երեխան օրհնյալ պետք է լինի»:

Դիմեցի Մամիկոն եղբորը, ինձ հորդորեց, որ չարյունոտեմ ձեռքերս և ասաց, որ ինձ համար կաղոթեն: Ասաց՝ երբ երեխան ծնվի, ինձ լուր կտաք: Մինչև ծննդաբերությունը հակառակորդը տարբեր վախեր էր

առաջացնում իմ մեջ: Բայց ես ունեի առաջնորդող մի խոսք. «Տերն իմ հովիվս է» Սաղմոս 23:

Մոտեցավ ծննդաբերության ժամանակը: Բժիշկները չգիտեին, թե ինչպես ինձ օգնեն:

Անցա վերջին հետազոտությունը, որոշվեց կեսարյան հատում: Հաջորդ օրը բժիշկն ասաց, որ ինձ վիրահատելու պատասխանատվությունը չի ստանձնում:

Ամուսնուս հետ որոշեցինք գալ Հայաստան: Էրեբունու հիվանդանոցի բժիշկներն ինձ սիրով ընդունեցին և վիրահատեցին: Ծնվեց իմ չորրորդ դուստրը՝ կատարյալ առողջ, և ես էլ ողջ առողջ փառավորում եմ իմ Փրկչին և ասում. «Տերն իմ հովիվս է»:

Արծվիկ քույրիկ, Կրասնոդար

ԿԱՐԻՆԵ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես տասներկու տարեկան երեխա էի, երբ առաջին անգամ գնացի հավաքույթի Վանաձորում ու շատ հավանեցի: Սկզբում սիրով հաճախում էի, հետո եղան անկման պահեր, և ես որոշ ժամանակ չէի հաճախում եկեղեցի: Սակայն Տիրոջ սերը նորից ինձ կալավ, և ես զարմանալի ձևով վերադարձա եկեղեցի, երբ արդեն ամուսնացած էի: Ամուսնուս

անունը Գևորգ է, ես ու ամուսինս միաժամանակ մկրտվեցինք ջրով: Այդ ժամանակ ես արդեն հղի էի: Սկեսուրս, որ գտնվում էր Հունաստանում, մեզ հրավեր տվեց, և մենք կրկին զարմանալի ձևով, առանց լրացուցիչ գումարներ ծախսելու, ստացանք Շենգեն վիզա ու մեկնեցինք Հունաստանի մայրաքաղաք Աթենք: Ես դժվարությամբ էի հարմարվում օտար երկրում.

Ձեկզեմբեթ, 2018թ., №11 (106)

ո՛չ լեզու զիտեի, ո՛չ շրջապատս էի ճանաչում, ո՛չ էլ աշխատանք ունեինք:

Սկսեցինք հաճախել հունական եկեղեցի: Եկեղեցում աղոթում էինք մեր հոգսի համար, այն էր՝ ամուսինս աշխատանք գտնի: Տեղի եղբայրներից մեկը, լսելով հոգսը, ուզեց օգնել, բայց երբ տեսավ Գևորգին՝ ասաց, որ այդ գործի համար շատ նիհար է: Աշխատանքը ֆիզիկական ուժի հետ էր կապված: Գևորգը համոզեց, որ կաշխատի, և իրոք, սկսեց ժրաջան աշխատել, ու շուտով արդեն դարձավ գործի վարպետ: Այդ ժամանակ ծնվեց մեր աղջիկը:

Սկեսուրիս հետ ապրելն արդեն դժվար էր, տան անդամները շատ էին, և մենք որոշեցինք տեղափոխվել վարձով ապրելու: Աթենքում հարմար վարձով տուն գտնելը հեշտ չէր: Տերը ողորմություն արեց, սկեսուրս նույնպես աշխատանք գտավ, սկսեց աշխատել մի հունահայ կնոջ մոտ, ումից էլ իմացավ, որ մի տատիկ վարձով տուն է տալիս, բայց շատ բարդ բնավորություն ունի և ամեն մեկի հետ չի հարմարվում: Մեզ ասացին, որ գնանք՝ տատիկը մեզ տեսնի: Հանդիպումից հետո տատիկն ասաց, որ կարող ենք մի քանի ամիս մնալ առանց պայմանագրի, և եթե հավանի, նոր միայն պայմանագիր կկապի: Այդտեղ մի երկու ամիս մնալուց հետո տատիկը երկու տարով պայմանագիր կապեց մեզ հետ, և մենք սկսեցինք ապրել տատիկի տանը:

Տատիկի սեփական տունը երեք

հարկանի էր: Մեր գնալուց առաջ նա արդեն առաջին հարկը վաճառել էր: Տատիկիը մեզանից մի հարկ վերև էր: Պայմանագրի կետերից մեկն այն էր, որ մենք տատիկի հետ ոչ մի կապ չունենանք, չհանդիպենք, երբ անգամ մեր դռան մոտով անցնի՝ դուռը չպետք է բացենք:

Մի օր նա տեսավ երեխայիս, և մի բուռ ընկույզ տվեց: Հետո սկսեց ժամանակ առ ժամանակ մեր դուռը թակել և մի բուռ ընկույզ տալ երեխայի համար: Ես լեզուն դեռ լավ չգիտեի, նա սկեսուրիս հարցրել էր, թե կարո՞ղ է մեկ-մեկ գալ երեխային սիրելու, սկեսուրս ասել էր՝ կարող ես: Դրանից հետո նա գալիս էր մեր տուն շաբաթվա մեջ մի քանի օր կես ժամով: Ես նրա հետ չէի կարողանում խոսել, քանի որ, ինչպես ասացի, լեզուն չգիտեի:

Այդպես անցան տարիներ: Ես արդեն որոշակի խոսում էի և հասկացա, որ նրա բնավորությունը շատ չոր է: Այդ ընթացքում ծնվեց նաև տղաս, ես չէի ուզում, որ երեխայի անունը դնենք Գևորգի հոր անունը՝ Լյովա, և ընտանիքում որոշ տարածայնություն եղավ այդ հարցի շուրջը: Եվ երբ երեխային տարանք եկեղեցի, որ աղոթեն նրա համար, հովիվը հարցրեց, թե երեխայի անունն ինչ է: Այդ պահին Գևորգն ասաց՝ Հովսեփ: Ես ապշեցի, քանի որ մենք դեռ անուն չեինք որոշել, հետո՝ այդ անունը ևս չէի սիրում՝ մտածելով, թե հին անուն է. Աստվածաշունչը դեռ լավ չգիտեի: Աղոթքից հետո հարցրի Գևորգին, թե ինչպես

որոշեց Հովսեփի դնել: Պարզվեց, որ այդ պահին, անկախ իրենից է ասել:

Եկանք տուն, տատիկը դռան զանգը տվեց, որ գա երեխայի համար շնորհավորելու: Հարցրեց անունը, և ես ասացի՝ Հովսեփ է: Տատիկը հենց լսեց անունը, սկսեց լաց լինել և ասաց. «Գիտե՞ք Հովսեփը ինչ անուն է, իմ հոր անունն է»: Այդ օրվանից տատիկը սկսեց երեխային շատ սիրել, անընդհատ նվերներ էր բերում, փող էր տալիս, անհանգստանում էր նրա համար:

Մի քանի օր տատիկը չեկավ մեր տուն, ես բարձրացա վերև, որպեսզի տեսնեմ, թե ինչ է եղել, նա ասաց, որ չի կարող դուրը բացել, քանի որ ոտքն է կոտրել: Մեծ դժվարությամբ, մի քանի անգամ գնալ-գալով երկրորդ օրը համոզեցինք, որ Գևորգը նրան գրկած իջեցնի և տանենք հիվանդանոց: Հիվանդանոցում բժիշկն ասաց, որ եթե մի օր էլ ուշացնեինք, արդեն փտախտ կսկսվեր: Ոտքը գիպս դրեցին: Տատիկը մի երկու ամիս խնամքի կարիք ուներ, և մենք օգնում էինք ու խնամում: Գևորգը տանում էր նրան հիվանդանոց՝ վիրակապը փոխելու: Հիվանդանոցում բժիշկը հարցնում է տատիկին, թե՞ ո՞վ է այս տղան, քո տղա՞ն է: Տատիկը պատասխանում է, որ իր տանը վարձով է մնում: Բժիշկը նրան ասում է՝ մաղարիչ անի այդ տղային, որ իր ոտքը չեն կտրել:

Մոտենում էր մեր տան վարձակալական պայմանագրի ավարտը, և Գևորգը ասաց տատիկին. «Տատի՛, մի փոքր էլ ապաքինվիր, ես քեզ տանեմ

տան պայմանագիրը երկարացնելու, թե չէ կտուգանվենք»: Իսկ տատիկը հանկարծ ասում է. «Ի՞նչ պայմանագիր, դու ինձ համար այսքան բան ես արել: Դու իրավաբան գտիր, ես տունը քեզ եմ նվիրելու, ես քեզ մի ողջ կյանք եմ պարտական»:

Մենք զարմացանք, բայց մտածեցինք, որ տատիկը պահի ազդեցության տակ է, և այդ ամենը կանցնի: Եկեղեցում սկսեցինք աղոթել: Մտածում էինք՝ տատին կմոռանա, սակայն նա ամեն օր մեզ հարցնում էր, թե որտեղ է մեր իրավաբանը: Մեկ ամիս անց մենք հասկացանք, որ տատիկը մեզ ոչ թե փորձում է, այլ սա Աստծու կամքն է: Տատիկի մոտ մեր նկատմամբ առաջացել էր հավատք, որ իրեն չենք թողնի, կպահենք. և նա այդ մասին ասաց մեզ:

Իրավաբանը եկավ: Տատը մտածում էր, որ մեր վարձած բնակարանը մեզ տա, իսկ այն բնակարանը, որտեղ ինքը ապրում էր, նվիրի իր քահանային: Տատիկը քահանային ասաց, որ իր տունն ուզում է տալ նրան: Հետո եկավ քահանան, որ տեսնի այդ բնակարանը, որ մեր վերևի հարկում էր: Տունը հին էր, և քահանան տատի-

Ձեկյուե՛մբենք, 2018թ., № 11 (106)

կից գաղտնի ուզեց այդ բնակարանը էժան գնով ծախել մեզ: Նա Գևորգին առաջարկեց գնել այդ բնակարանը: Գևորգն ասաց, որ մենք փող չունենք, մաս խնդրեց, որ այդ մասին մախ տատիկի հետ խոսի և նրա համաձայնությունը ստանա: «Ես առանց տատի իմացության մասն բան չեմ անի», ասում էր Գևորգը: Քահանան որոշեց և տատիկին ասաց այդ մասին: Հենց տատն իմացավ, որ քահանան ուզում է մեզ վրա վաճառել իր բնակարանը, խիստ բարկացավ և տնից դուրս արեց քահանային՝ ասելով. «Ես դեռ չեմ մեռել, դու արդեն տունը ծախսում ես: Ես քեզ նվեր էի ուզում անել, իսկ դու արդեն պայման ես կապում, մասն բան չի լինի, աչքիցս չքվիր»: Քահանան Գևորգից նեղանալով՝ գնաց, իսկ Գևորգը նրան բացատրում էր, որ չի կարելի տատիկի թիկունքում գործարքներ կատարել: Երբ քահանան գնաց, տատին կանչեց Գևորգին և ասաց, որ ուզում է տունը ամբողջովին Գևորգին նվիրել: Գևորգը ոչինչ չպատասխանեց, միային զանգեց հովվին, հովիվը ասաց, որ դա Աստծու մեծ ողորմությունն է: Հովվի, իրավաբանի և այլ վկաների ներկայությամբ տատը տունը նվիրեց մեզ: Միայն խնդրում էր, որ իրեն անտերության չմատենեք, չտանենք ծերանոց, տնից դուրս չհանենք: Գևորգը պատասխանեց, որ ոչ միայն իր, այլ մասն Աստծու առաջ է ինքը խոստանում, որ պահելու է, թե՛ հիվանդ, թե՛

առողջ ժամանակ, հողարկավորությունն էլ է անելու:

Եվ այդպես մենք պահեցինք տատիկին, մինչև նա լրիվ ընդունեց Հիսուսին որպես իր Փրկիչ: Նա թեպետ հաճախակի վայր էր ընկնում և մեզ համար առաջացնում էր տարբեր դժվարություններ, սակայն մենք նրան սիրով պահում էինք, նրա համար մթերք էինք գնում, հաց էինք պատրաստում: Երբ մահացավ, մենք եկեղեցիով կատարեցինք նրա հողարկավորության արարողությունը: Եվ այսօր ահա մենք ապրում ենք տատի՝ մեզ նվիրած երկհարկանի տանը: Աթենքում ունենալ երկհարկանի տուն առանց կոպեկի՝ Աստծու հրաշքն է, որ կատարվեց մեր կյանքում: Շնորհակալություն մեր Տեր Աստծուն Իր մեծ ողորմությունների համար:

**Կարինե քույր
Հունաստան, Աթենք**

Միրելինե՛ր, եթե տարիկը, հույն լինելով, իր տունը նվիրեց Գևորգ եղբորը՝ տեսնելով նրա ու Կարինե քույրիկի հավատարմությունը, որ չափ առավել Աստծո՞ւ մեզ չի՞ տա Իր հրաշալի հավիտենական խոստումները: Եկե՛ք ամբողջ սրտով ծառայենք մեր Տիրոջը, որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց՝ ոչ թե մեր գործերին նայելով, հապա Իր նախասահմանությանը ու շնորհքին նայելով, որ Քրիստոս Հիսուսով մեզ փրկեց հավիտենական դարերից առաջ:

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է քեզ և ուզում է, որ հավատարամ Իրեն ու փրկության ունենաս: Այդ մասին **Հովհաննու 3:16-ում** կարդում ենք:

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հավատարմ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե ուզում ես մտրիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող ես դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալոկյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Անտոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Յ-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վաչերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փյոլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովադյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միկի
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միկի
Ծամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Միլսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

*Ան որ Աստուծոյ Որդւոյն կը հաւաքայ՝ վկայութիւնը իր մէջ
ունի ան որ Աստուծոյ շնորհակալը՝ սրտիս կ'ընէ զանկիս,
վասն զի շնորհակալ ան վկայութեանը՝ զոր Աստուած Իր
Որդւոյն համար վկայեց: Եւ վկայութիւնը այս է, որ Աստուած
մեզի յաւիտենական կեանք տուաւ, ու այս կեանքը անոր
Որդւոյն մէջ է: Ան որ Որդին ընդունած է կեանք ունի, և ան որ
Աստուծոյ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի:*

Ա Հովհաննոս 5:10-12